

er anke eller kære. Som følge heraf skal retten i henhold til retsplejelovens § 593, stk. 3, 1. pkt., hvor urigtigt retsmiddel er anvendt, henvises klageren til det rette retsmiddel i stedet for at afvise appelsagen. Det foreslås derfor, at der i de tilfælde, hvor kære urigtigt er anvendt i stedet for anke, og anken iværksættes rettidigt, kun skal erlægges en afgift svarende til forskellen mellem ankeafgiften og kæreafgiften. Tilsvarende regel foreslås i § 56, for så vidt kære skulle have været benyttet i stedet for anke.

Til § 53.

Den i tvangsakkordloven omhandlede anke til akkordretten foregår efter samme regler som de i retsplejeloven indeholdte regler om kære. En sådan anke er nu afgiftsfri efter nævnte lovs § 38, stk. 7, 1. pkt. Da ankesagerne er yderst fåtallige, har man ikke fundet tilstrækkelig anledning til at ændre denne regel eller at foreslå, at der skal svares afgift efter samme regler som for kære.

Til kapitel 10.

Kære.

De gældende afgiftsregler findes i retsafgiftslovens § 19. Skal der føres vidner under en i medfør af retsplejelovens § 421, jfr. § 441, anordnet mundtlig forhandling af et kæremål, svares nu vidneafgift efter retsafgiftslovens § 12, stk. 1. Efter det i forslaget gennemførte princip bliver eventuel vidneførsel afgiftsfri.

Til § 54.

Reglen træder i stedet for retsafgiftslovens § 19 og omfatter som denne ikke blot kære under borgerlige domssager, men kære i alle arter af sager. Dette gælder også kære af afgørelser truffet af andre myndigheder end de ordinære domstole, f. eks. skibsregistret, jfr. lov nr. 93 af 29. marts 1957, § 53. Afgifterne foreslås under hensyn til stigningen i prisniveauet forhøjet for kære til landsret fra 30 til 50 kr. og for kære til højesteret fra 60 til 100 kr.

De almindelige regler i forslaget §§ 61 og 62 om henholdsvis afgiftspligtens indtræden og forfaldstiden finder også anvendelse på kæreafgiften. Reglen i retsafgiftslovens § 19, sidste pkt., der foreslås ophevet, er omtalt i bemærkningerne til § 60.

Til § 55.

Bestemmelsen fastslår, i hvilke tilfælde kære kan ske afgiftsfrit.

Nr. 1. Man har fundet det rimeligt ved denne bestemmelse at fritage for afgift af kæremål, der iværksættes af parterne i de i § 12, stk. 1, nr. 1-6

omhandlede sager. Der henvises til den tilsvarende regel i § 51 om fritagelse for afgift for anke.

Nr. 2. Efter retsafgiftslovens § 16, nr. 1, er statsinstitutioner og statstjenestemænd, der anlægger sag efter ordre, fritaget for kæreafgift. Derimod antager man, at meddelelse af fri proces ikke medfører sådan fritagelse for den beneficerede part, medmindre han opnår særlig bevilling hertil. Ved forslaget § 55, nr. 2, foreslås, at de afgiftsbegunstigede parter i sådanne sager skal være fritaget for kæreafgift. Når man har medtaget de i § 13, stk. 1, nr. 3, omtalte parter, der har fri proces, skyldes det foruden hensyn til parten selv, at der ved reglen opnås en administrativ lettelse, idet andragender om fritagelse for kæreafgift overflødiggøres.

Nr. 3. I overensstemmelse med retsafgiftslovens § 21, sidste led, foreslås, at anklagemyndigheden og sigtede (tiltalte) i offentlige straffesager fritages for kæreafgift. Med hensyn til kære iværksat af „trediemand“ henvises til bemærkningerne nedenfor.

Nr. 4. Efter praksis skal den for en part i en borgerlig sag beskikkede advokat svare afgift for kære af rettens afgørelse vedrørende størrelsen af det ham tillagte salær, idet den parten meddelte bevilling til fri proces ikke omfatter afgiftsfrihed for et sådant kæremål, jfr. U. f. R. 1926, 176. Den i en offentlig straffesag beskikkede forsvarer antages derimod ikke at skulle svare afgift for et tilsvarende kæremål, da han ikke betragtes som „trediemand“, jfr. retsafgiftslovens § 21, U. f. R. 1936, 422 og U. f. R. 1962, 539, der angik et i medfør af retsplejelovens § 741 fastsat salær til en forsvarer for behandlingen af erstatningsspørgsmål, der var udskilt til særskilt pådømmelse. Der er formentlig ingen grund til at opretholde denne forskel. Det foreslås derfor, at såvel de i straffesager beskikkede forsvarer som også de i borgerlige sager beskikkede advokater skal være fritaget for at svare afgift for kære af salærspørgsmål.

Nr. 5. Efter § 23, stk. 2, i loven om landvæsensretter kan parterne påkære en kendelse, hvori indsigelser mod et medlems habilitet forkastes, til landsretten. Da behandlingen af sager ved landvæsensretterne i øvrigt er afgiftsfri, har man fundet, det rimeligt, at der heller ikke skal svares afgift af kæremål af denne art, der sjældent vil forekomme.

For kære iværksat af trediemand, herunder særlig af vidner og syns- og skønmænd, svares efter gældende ret altid afgift. Dette er udtrykkeligt foreskrevet i retsafgiftslovens § 21 for så vidt angår kæremål i straffesager, men gælder også i borgerlige sager, da der ikke bortset fra reglerne om fri proces findes hjemmel for afgiftsfrihed for kæremål i sådanne sager.